Martin Ruimer. – Published by the European Trade Union Committee for Education – Brussels, 2008. – 64 P.

3. Освітньо-професійні стандарти у контексті реформування системи підготовки кадрів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://megalib.com.ua/content/7153_11_Osvitni_ta_osvitnokvalifikaciini_standarti_y_krainah_ES_SShA_Kanadi_ta_RF.html

4. Кристопчук Т.Є. Система педагогічної освіти в країнах Європейського Союзу: спільні та відмінні риси / Т.Є. Кристопчук // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://lib.chdu.edu.ua/pdf/naukpraci/pedagogika/2012/209-197-23.pdf

ПРОФЕСІЙНО-ПЕДАГОГІЧНА ПІДГОТОВКА МАЙБУТНЬОГО ВИХОВАТЕЛЯ ДОШКІЛЬНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ

Алексєєнко-Лемовська Л. В.
кандидат педагогічних наук, доцент,
професор кафедри педагогіки і психології дошкільної освіти
та дитячої творчості
Національного педагогічного університету
імені М. П. Драгоманова
м. Київ, Україна

Стратегічні орієнтири вищої освіти України передбачають модернізацію національної системи вищої педагогічної освіти, яка має бути максимально цілеспрямованою на якість результатів професійної підготовки майбутнього вихователя на всіх етапах безперервної педагогічної освіти, починаючі з вихователя – початківця.

Проблема професійно-педагогічної підготовки майбутнього вихователя дошкільних навчальних закладів тісно пов'язана з роз-

витком педагогічної науки. В сучасних умовах її вивчають у процесі дослідження змісту і структури педагогічної діяльності, особистості вихователя; виявляють шляхи вдосконалення навчально-виховного процесу при вивченні дисциплін психолого-педагогічною циклу. На основі аналізу різних підходів до проблеми дослідження, професійну підготовку майбутніх педагогів можна визначити як процес формування у студентів сукупності науково-педагогічних знань, професійно-педагогічних умінь, навичок, а також якостей особистості. Результатом підготовки є готовність майбутніх фахівців [3].

Підготовка майбутніх педагогів у вищих навчальних закладах ґрунтується на двох, пов'язаних між собою, напрямах: оптимізація якості навчання (опанування великим обсягом знань: фундаментальних, базових і спеціальних, професійно значущих; розвиток умінь, навичок; формування духовності, рис характеру, властивостей особистості); підвищення ефективності виховного процесу (використання традиційних і інноваційних форм навчання) [1].

Проблема підготовки майбутнього вихователя, його готовності до здійснення професійно-педагогічної діяльності в дошкільному навчальному закладі розглядається у наукових працях Л.В. Артемової, Г.В. Бєлєнької, А.М. Богуш, О.Л. Богініч, Н.В. Гавриш, Н.В. Горбунової, Е.Е. Карпової, О.Л. Кононко, Т.І. Піманської, Т. Танько.

До актуальних і перспективних проблем професійно-педагогічної підготовки майбутнього вихователя дошкільного навчального закладу належить підвищення якості освіти. Фахова, спеціальна і гуманітарна підготовка майбутнього вихователя зумовлює високий рівень його соціальної зрілості, освіченості, культури [2].

Зміст професійної підготовки включає інваріантну і варіативну частину, які утворюють певну сукупність, яка відзначається цілісністю. Інваріантну (обов'язкову) частину складають: фундаментальні знання в галузі філософських, психолого-педагогічних та методичних наук; технологічні знання в організації різних форм і ви-

дів навчальної і позааудиторної діяльності; професійно-педагогічні вміння. Варіативна частина передбачає врахування особливостей профілю наукової підготовки студента, його особистісних інтересів і схильностей.

Підготовка студентів у вітчизняних педагогічних університетах у наш час охоплює три блоки дисциплін: загальнокультурний (гуманітарний блок), який надає можливість майбутньому вихователю усвідомити себе в контексті загальної культури, зрозуміти свою роль у передачі соціального досвіду, дає глибоку людинознавчу підготовку; блок спеціальної підготовки, що озброює студента фаховими знаннями як засобом і змістом його професійної взаємодії з майбутніми вихованцями; психолого-педагогічний блок як блок комунікації, який реалізує функції переводу цінностей гуманітарного блоку в інструментальні еквіваленти і сприяє виявленню гуманістичного змісту у предметній сфері навчально-виховного процесу, дозволяє наблизити абстрактні, задані на загальнотеоретичному рівні, цінності до конкретної дитини, конкретних умов.

Теоретична і практична готовність вихователя дошкільного навчального закладу виявляється в узагальненому вмінні педагогічно мислити, складовими якого є: здійснення професійної педагогічної діагностики, ретроспективного аналізу для визначення закономірностей розвитку, уявлення процесу можливого розвитку, формулювання й аналізування педагогічних гіпотез, встановлення наслідків і використання методів екстраполяції педагогічних знань, використання методів мисленнєвого експерименту, моделювання; конструювання педагогічної діяльності в дошкільному навчальному закладі з реалізації встановленого прогнозу та управління процесом реалізації кожної дитини окремо, всього дитячого колективу, які є об'єктами прогнозу та процесу здійснення власної педагогічної діяльності.

У державі повинен здійснюватися постійний контроль за рівнем якості дошкільної освіти й професійної підготовки фахівців. Враховуючи це, особливої актуальності набуває проблема моніторингу якості педагогічної освіти. Ключовими моментами в моніто-

рингових процедурах є стандартизація (створення стандартів, еталонів), одержання нової інформації у процесі оцінювання явищ і об'єктів. Відповідно до принципу автономії вищих навчальних закладів, основна відповідальність за забезпечення якості покладається на сам вищий навчальний заклад.

На рівні вищих навчальних закладів і факультетів (інститутів) освітній моніторинг повинен показувати: ступінь і повноту реалізації державних освітніх стандартів; відповідність якості підготовки випускників вищих навчальних закладів вимогам державних освітніх стандартів; якість навчальних програм, підручників, навчальних посібників, дидактичних і методичних матеріалів, запропонованих студентам; якість діяльності викладачів вищих навчальних закладів; відповідність кваліфікації науково-педагогічних керівних кадрів; способи управління якістю освіти у вищому навчальному закладі; якість організації навчальної, науково-дослідної і самостійної діяльності студентів на факультетах (інститутах) і кафедрах.

Проблема оновлення змісту підготовки й перепідготовки вихователя дошкільного навчального закладу на принципах системного, компетентнісного й середовищного підходів передбачає істотні зміни форм, методів і засобів навчально-пізнавальної діяльності студентів.

Отже, професійно-педагогічну підготовку студентів до педагогічної діяльності пов'язуємо з формуванням готовності до певного виду педагогічної діяльності, як її кінцевим результатом. Професійна підготовка майбутнього вихователя дошкільних навчальних закладів – це процес навчання студентів з дисциплін указаних блоків, у науково-дослідній і навчально-практичній роботі, процес набування професійних знань і формування професійних умінь в умовах розвитку і саморозвитку особистості. Усі дисципліни в комплексі повинні визначати професійну спрямованість педагогічного закладу. Все це ставить нові, більш високі вимоги до професійної підготовки майбутніх вихователів. Навчання у вищому навчальному закладі повинно забезпечувати як професійний, так і

особистісний розвиток спеціаліста, бути орієнтованим на формування його творчої особистості.

Література:

1. Компетентнісний підхід у сучасній освіті: світовий досвід та українські перспективи: бібліотека з освітньої політики / за заг. ред. О. В. Овчарук. – К. : К.І.С, 2004. – 112 с.

2. Мурована Н. Н. Компетентність педагога як важлива умова його професійної діяльності : [методичний посібник] / Н. Н. Мурована. – Севастополь : Рибзст, 2006. – 24 с.

3. Новий тлумачний словник української мови : у 3 т. – Т. 2. – К. : АКОНІТ, 2001. – 826 с.

РОЗВИТОК ІНФОРМАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ ІСТОРІЇ В ІНФОРМАЦІЙНО-ОСВІТНЬОМУ СЕРЕДОВИЩІ ВНЗ

Бабенко Т. В.

кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри педагогіки та освітнього менеджменту
Кіровоградського державного педагогічного університету
імені Володимира Винниченка
м. Кропивницький, Україна

Сучасні процеси становлення інформаційного суспільства, входження в європейський освітній простір, глобалізації та інформатизації в освіті зумовили нові вимоги і до професійної діяльності та підготовки вчителя історії. Аналіз професіографічних вимог до вчителя– історика дозволяє нам стверджувати, що інформаційна культура є важливою складовою професіоналізму вчителя історії, його загальної та професійної культури, має бути сформованою у процесі професійної підготовки. Високий рівень інформаційної